

O tabără de vis... la Dragomirna

Vântul molatec răsucesce aproape adormit frunzele pomilor. În lumina caldă a soarelui de iulie florile frumos gătite așteaptă în uitare deplină o invitație la dans. Crengile pomilor se balansează duios ca într-o îmbrățișare maternă.

Emoționați, ne adunăm în curtea mănăstirii Sfântul Ioan cel Nou și luăm binecuvântarea părintelui

Vartolomeu, apoi pornim nerăbdători spre meleagurile mult visate ale Mănăstirii Dragomirna. În sufletele noastre înflorește un zâmbet timid care ne îmbracă ființa într-o aură cum rar ne-a fost dată.

La Dragomirna suntem întâmpinați de maica stareță Macrina, a cărei dragoste și grijă am simțit-o pe tot parcursul taberei. După ce ne cazăm, facem cunoștință unii cu alții și aflăm programul următoarelor zile. Ce frumos va fi!

Ca o invitație veșnică către nemurire sunetul prelung al clopotelor ne cheamă la Sfânta Liturghie. Chiar la intrare ne întâmpină turla zveltă a bisericii. Din strană se înalță într-un zbor larg care-ți inundă inima, cântecul bizantin. Din Sfântul Altar se aude vocea de bariton a părintelui care înalță rugăciuni către Tatăl Ceresc, fiind îngânat cu smerenie și în șoaptă de credincioșii care știu slujba pe de rost. După-amiază pornim cu evlavie spre biserica Pătrăuți, unde suntem ghidați de părintele Gabriel Herea pentru a cunoaște istoria locurilor și a bisericii lui Ștefan cel Mare.

Un firicel de lumină se strecoară sfios prin fereastra camerei și ne trezește. ... O nouă zi plină de speranță, așteptări, dar mai ales de multă dragoste. Deja ne împărțim în două grupuri și începem să lucrăm, căci doar este o tabără de creație. Până la sfârșitul taberei, fiecare va picta câte o icoană și vom contribui la realizarea următorului număr al revistei. Programul acestuia este presărat cu tot felul de concursuri, jocuri, surprize din partea dascălilor noștri.

Într-o după-amiază am ajuns la Schitul Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Drumeția a fost lungă și frumoasă prin pădurea de foioase care îl ascundea. Frământări de păduri tinere, reavănușul pajștilor noi, norii care ne amețesc cu rotirea lor pufoasă... Am ajuns! Nici nu ne-am fi putut închipui cât de aproape se poate afla un asemenea colț de rai. Câtă pace! Părintele Pangrație a ținut un cuvânt de învățătură în timpul mesei la care ne-a poftit.

Vizitând muzeul mănăstirii Dragomirna, am aflat că aici a funcționat ultima dintre școlile de miniatură din Moldova, iar maicile care păstrează tradiția ne-au arătat, apoi ne-au îndrumat și pe noi în realizarea de miniaturi cu care am putea să ne înfrumusețăm lucrările de pictură.

Ultima seară. Ne adunăm cu toții în jurul focului de tabără. Ne oferim cadouri, schimbăm adrese sperând să ținem legătura, cântăm, povestim și ne dorim să nu se sfârșească. Pe chipurile noastre se poate citi tristețea, regretul despărțirii.

A doua zi, după ce părintele a sfințit icoanele, pornim spre Suceava. Tabăra a luat sfârșit. A fost o experiență de neuitat, cu locuri minunate, persoane deosebite, cu trăiri unice. Cum am putea să-ți mulțumim, Doamne, că ne-ai dăruit această săptămână binecuvântată?!

Maria Luța, clasa a VI-a, Horodnic de Sus

